

СЛАВНИ БЪЛГАРСКИ ПОВЕДИ

4

СИМЕОН

БИТКАТА
ПРИ АХЕЛОЙ

Далечните времена, когато цар Симеон Велики бил предводител на българите, сега наричаме Златен век за България. Държавата ни достигнала небивали дотогава мощ и влияние. Това не станало отведнъж, а било следствие и на стореното от княз Борис-Михаил – бащата на Симеон. Той прозрял, че ако българите и славяните в царството му заедно се покръстят в християнската вяра, ще се сплотят още повече, отколкото ако почитат различни езически богове – Тангра или Перун. Приел в България учениците на Константин-Кирил Философ и Методий, за да създадат книжнина на български език, та Божието слово да стане достъпно за народа, тъй като богослуженията и църковните книги били на гръцки език – неразбираем за българите.

Намерението на княза било след време синът му Симеон да получи духовен сан и да възглави българската църква, затова го изпратил – още невръстен, да се учи в прочутата Магнаурска школа в Константинопол. Византийската столица поразила момчето с великолепието си. Прекрасният град на бреговете на Босфора приютявал огромен брой жители – нямало друг такъв по онова време. Множеството разкошни дворци и църкви, широките улици, просторните площи били защитени от високи крепостни стени – непристъпни за нашественици. Вероятно тогава в душата на Симеон се породила мечта един ден България също да има толкова забележителна столица и да постигне величието на Византийската империя, чиято мощ се крепяла не само на богатството, военната ѝ сила и дипломацията, а и на културното ѝ влияние върху останалите народи. Примерът, знанията и уменията, получени във Византия, му послужили, когато по волята на баща му настъпил неговият час да води не църквата, а държавата. Не минали и две години от възкачването му на престола и на младия княз му се наложило да води тежки битки с нагли нашественици, нахлули в българските земи – маджарските племена от североизток и ромеите от юг. Но българите устояли. Прогонили маджарите далече от границите на България и нанесли такова съкрушително поражение на ромеите, че василевсът – така наричали императора, бил принуден да склочи мир, който траял две десетилетия. През това време се съграждала новата българска столица Велики Преслав – с великолепни дворци и здания, църкви и манастири с богати библиотеки, в които монасите превеждали и преписвали богослужбени книги. Държавата процъфтявала, ала императорът на Византия по това време отказал империята да продължава да плаща данък на българите, както повелявал мирният договор, а това било знак, че се готви за война. Вместо да чака враговете да нахлуят в пределите на България, Симеон повел войската си към византийската столица. Уплашени от силата на българите, ромеите приели условието му да го признаят за цар, равен по достойнство на василевса – нещо нечувано дотогава. В присъствието на множество знатни ромеи и български патриархът на Константинопол коронясал българския владетел и мирът бил възстановен, но не задълго.